

(El grà de la rengla central no deu aprofitar-se per a llevor).

L'any següent, hom planta grà triat de la millor pinya de l'hibrid A-B i de la millor del C-D, seguint el mateix procediment i reservant, cada any, dues pinyes diferents per tal de produir un nou híbrid.

Per de prompte, els dos primers híbrids ja poden produir-ne un que, generalment dóna molt bon resultat

per la gran resistència que té a les malures, a la seca-da, etc.

Això, fer-ho cada any, i hom tindrà sempre bona llevor i grandioses produccions de grà, si es cultiva racionalment, com tenim explicat.

Aqueixos experiments, haurien de fer-los els Sindicats o altres Entitats agrícoles; però, entre tant, tot pagés cuidadós farà molt bé de provar-ho.

Coses d'ara

L'error parasita la veritat; sense la veritat no es mantindria. Els errors no passen de veritats deformades a força d'allargassar-les com una ambició. L'estratègia del bé és que aquestes veritats mig ébries vagin recobran serenitat i el to cristià normal. Diem normal perquè amb vint segles el cristianisme ha tingut temps de sobres per batejar les adquisicions més aprofitables de la humanitat.

L'altre dia esmentàvem com a cassos exemplars d'aquell procés un individualisme malsà degenerat en anarquisme i l'aspiració a la propietat deturpada per l'ambició, i déiem que normalitzar aquestes nacions desguitarrades equivalia a fer cristianisme. Perquè s'escau que la propietat individual com a base necessària per a la llibertat individual, constitueix, tot just el pinyol del nostre programa. La nostra llibertat es mou dintre els límits del ordre etern; és per a tothom i per a tothom exigeix la propietat que la condiona. Des del pecat original, una llibertat il·limitada vol dir necessàriament tirania dels forts i esclavitud dels febles.

L'individualisme cristià és tan lluny de l'individualisme morbós de casa nostra, com del liberalisme econòmic, fill de la Revolució francesa i pare del modern capitalisme amb tota la seva prole d'opresions injustes. La filosofia cristiana es limita a destacar la valor eterna de l'individu i la importància original de la família, societat primària amb drets i deures anteriors a l'Estat. A la tendència manista d'avui que només valora la massa i fa de l'univers un conglomerat caòtic que evoluciona fatalment, oposa realitats vives i cairades, personalitats responsables i organismes naturals. En

front del déu-Estat, abstracte i amorfe, hi hauria sempre el Déu personal del cristianisme. Creador del cel i de la terra.

El déu socialista és un ídol i com tots els ídols, artificials. Ha arribat l'hora—diu Monsabre—d'escollir entre la família que és societat natural i el socialisme que és de fabricació artificial i humana. «El catòlic que té la veritat i abomina de l'artifici, pendrà partit per la família.» Ell no nega l'Estat, al contrari; però considera sempre que «si els ciutadans, si les famílies, en formar part de la comunitat, troben en comptes d'auxili, destorb i en lloc de defensa minva del dret, la societat fóra més detestable que desitjable.» (Lleó XIII.)

I minva d'un dret personalíssim seria, pel cas, que l'Estat es nomenés arbitràriament propietari dels béns particulars. Les entitats naturals tenen un dret natural a posseir per elles mateixes, tot allò que calgui per assegurar llur existència i l'exercici de llur activitat. Transferir aquest dret a l'Estat val tant com otorgar-li

MOSAICS

**Granet - Ciment Armat - Tuberíes
Pedra Artificial-Guixer Adornista**

FRANCESC GROS

Cos, 9 i 11

Telf. 1962

MANRESA